

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

CLIVE CUSSLER și
DIRK CUSSLER

ZORII
SEMILUNII

Urmărirea galerei

PROLOG

ORIZONTURI OSTILE

327 D.HR. MAREA MEDITERANĂ

Cadența tobei răsuna prin pereții etanși, reverberând într-un staccato ritmic, de o precizie desăvârșită. *Celeusta*¹ lovea sistematic în toba din piele de capră, într-un mod plăcut, dar mecanic. Putea să bată ore întregi fără să piardă ritmul – educația lui muzicală fiind bazată mai mult pe rezistență decât pe armonie. Deși cadența sa constantă avea o valoare recunoscută, publicul format din vâslașii de pe galeră spera numai ca spectacolul monoton să ajungă în curând la final.

Lucius Arcelian își șterse de pantaloni palma asudată, apoi apucă mai strâns de vâsla grea de stejar. Trăgând rama prin apă cu o mișcare lină, intra rapid în ritm cu cei din jurul lui. De loc din Creta, tânărul se alăturase marinei romane cu șase ani în urmă, atras de simbria frumoasă și de ocazia de a obține cetățenia romană la pensionare. Călit în focul luptei, nu-și dorea acum decât să avanseze într-un post mai puțin laborios la bordul galerei imperiale, înainte să-i cedeze brațele de tot.

Contrar mitului promovat la Hollywood, nu sclavii erau folosiți în galerele romane antice. Cei care propulsau navele erau recruți plătiți, selectați din teritoriile cu ieșire la mare aflate sub dominația imperiului. La fel ca legionarii din

¹ Ofițer în marina romană (n.tr.)

armata romană, aceștia îndurau săptămâni de pregătiri istovitoare înainte de a ieși pe mare. Erau zvelți și puternici, capabili să vâslească douăsprezece ore pe zi dacă era nevoie. Dar la bordul galerei biremă în stil liburnian¹, o navă de război mică și ușoară care avea doar două șiruri de vâsle pe fiecare parte, vâslașii reprezentau o propulsie suplimentară față de pânza mare prinsă de punte.

Arcelian îl privea pe *celeusta*, omulețul chel care bătea toba având o maimuțică legată lângă el. Nu putea să nu observe o asemănare izbitoare între bărbat și maimuță. Amândoi aveau urechi mari și fețe rotunde, vesele. Mutra toboșarului păstra o expresie constantă de veselie, în vreme ce rânjea către echipaj cu ochii strălucitori și vicleni și dinții galbeni și ciobiți. Imaginea lui făcea întru câtva ca vâslitul să pară mai ușor, iar Arcelian înțelese alegerea înțeleaptă făcută de căpitanul galerei.

– *Celeusta*, strigă unul dintre vâslași, un bărbat negricios din Siria. Vântul suflă puternic și apa e agitată. De ce ni s-a dat comanda să vâslim?

Ochii toboșarului sclipiră.

– Nu-mi este dat mie să pun la îndoială înțelepciunea ofițerilor, altfel și eu aș trage la rame, răspunse el râzând cu poftă.

– Aș paria că maimuța ar vâsli mai repede, replică sirianul. *Celeusta* privi maimuța ghemuită lângă el.

– E destul de puternic mititelul, spuse el, cântându-i în strună. Dar, ca să-ți răspund la întrebare, nu cunosc motivul. Poate căpitanul dorește să-și pună echipajul vorbăreț la treabă. Sau poate vrea, pur și simplu, să meargă mai repede ca vântul.

¹ Din teritoriul antic Liburnia, o regiune de-a lungul coastei nord-estice a Mării Adriatice (n.tr.)

Stând pe puntea superioară, la câțiva metri deasupra capetelor lor, căpitanul galerei privea din când în când în urmă, spre orizont. Două puncte albastre-cenușii dansau în apele învolburate, crescând treptat în mărime cu fiecare minut care trecea. Se întoarse și privi la pânza umflată de briză, sperând să poată merge mai repede, mult mai repede ca vântul.

O voce gravă de bariton îi întrerupse brusc concentrarea:

– Mânia mării e cea care-ți slăbește genunchii, Vitellus?

Căpitanul se întoarse spre bărbatul în tunică de luptă, care-i aruncă o privire batjocoritoare. Centurionul roman pe nume Plautius comanda o garnizoană de treizeci de legionari aflați la bordul navei.

– Se apropie două nave dinspre sud, răspunse Vitellus. Sunt convins că amândouă sunt corăbii de pirăți.

Centurionul privi indiferent la navele îndepărtate, apoi ridică din umeri.

– Niște insecte, spuse el nonșalant.

Vitellus știa însă mai bine. Pirații erau dușmanii flotei romane de secole întregi. Deși pirateria organizată din Marea Mediterană fusese eradicată de Pompei cel Mare în urmă cu sute de ani, grupuri mici de hoți încă mai prădau în larg. Țintele obișnuite erau corăbiile comerciale singuratice, însă pirații știau că și galerele bireme transportau deseori mărfuri valoroase. Gândindu-se la încărcătura de pe propria ambarcațiune, Vitellus se întreba dacă barbarii apelor nu fuseseră cumva anunțați că nava lui plecase din port.

– Plautius, nu e nevoie să-ți amintesc de însemnătatea încărcăturii noastre, spuse el.

– Da, desigur, răspunse centurionul. De ce crezi că mă aflu pe nava asta nenorocită? Eu am fost însărcinat să o țin în siguranță până când va fi predată împăratului Bizanțului.

– Un eșec ar atrage consecințe îngrozitoare asupra noastră și a familiilor noastre, spuse Vitellus, gândindu-se la soția și la fiul lui din Napoli. Scrută marea de la prova navei, văzând doar valurile de culoarea ardeziei.

– Până acum, niciun semn de la escorta noastră.

Cu trei zile înainte, galera plecase din Iudeea, escortată de o trimă mare de război. Dar cele două nave se pierduseră una de cealaltă în noaptea precedentă din pricina unei vijelii cumplite, iar escorta nu mai fusese văzută de atunci.

– Nu te teme de barbari! spuse Plautius. O să-nroșim marea cu sângele lor.

Îndrăzneala centurionului era unul dintre motivele pentru care Vitellus îl antipatizase din prima clipă. Însă nu avea nicio îndoială în privința abilității lui de a lupta și de aceea căpitanul era bucuros să-l aibă în preajmă.

Plautius și contingentul său de legionari erau membri ai *Scholae Palatinae*, o forță militară de elită însărcinată în mod obișnuit cu protecția împăratului. Cei mai mulți dintre ei erau veterani căliți în război, care luptaseră alături de Constantin cel Mare la graniță și în campania lui împotriva lui Maxentius, un cezar rival, a cărui înfrângere duse la unificarea imperiului fragmentat. Însuși Plautius avea o cicatrice urâtă pe bicepsul stâng, amintirea unei confruntări dure cu un spadasin vizigot, care aproape că-l costase brațul. Purta cu mândrie cicatricea, ca pe o emblemă a tenacității sale, o însușire pe care niciun om care îl cunoștea nu îndrăznea să o pună la îndoială.

În timp ce vasele-pirat gemene se apropiau, Plautius își așează oamenii de-a lungul punții descoperite, împreună cu restul membrilor galerei. Fiecare era înarmat cu echipamentul roman de luptă din acele timpuri: o sabie scurtă de luptă numită *gladius*, un scut rotund stratificat și o lance – sau *pilum* – de aruncat. Centurionul își împărți repede

soldații în grupuri mici de luptă, ca să apere ambele părți ale vasului.

Vitellus îi privea cu atenție pe următorii care acum se vedeau foarte bine. Erau vase mai mici, cu pânze și vâsle, lungi de optsprezece metri, cam jumătate din mărimea unei galere romane. Unul avea pânze pătrate de un albastru-deschis, celălalt avea pânze cenușii, iar carenele erau cositorite ca să semene cu apa mării, un vechi truc de deghizare preferat de pirații din Cilicia¹. Fiecare vas era dotat cu pânze duble, ceea ce explica viteza intensificată de vânturile aspre. Iar acestea suflau cu putere, lăsându-le romanilor prea puține șanse de scăpare.

Un licăr de speranță se întrezări când observatorul din față anunță că vede pământ. Mijind ochii spre prova, Vitellus distinse conturul neclar al țărmlui stâncos dinspre nord. Căpitanul putea doar să presupună ce anume era pământul acela. Navigând mai degrabă instinctiv, galera fusese deviată de la cursul original în timpul primei furtuni. Vitellus spera în sinea lui că se aflau în apropierea coastei Anatoliei, unde puteau întâlni celelalte nave din flota romană.

Căpitanul se întoarse spre bărbatul cu o constituție de bulldog, aflat la cârma grea a galerei.

– *Gubernator*, du-ne spre pământ, pe orice traseu aflat la adăpost de vânt. Dacă facem în așa fel încât să nu-i mai împingă vântul, putem să scăpăm de diavoli aceștia cu vâslele.

Sub punte, *celeusta* primi ordinul să bată un ritm rapid în tobe. Arcelian și ceilalți vâslași nu mai vorbeau acum, se auzea doar murmurul surd al respirațiilor greoaie. Ajunsese până la ei vestea că îi urmăreau navele piraților și fiecare

¹ Denumirea antică a unei regiuni din sudul Anatoliei (n.tr.)

om se străduia să tragă de vâslă cât mai repede și mai eficient cu putință, știind că era în joc propria viață.

Timp de aproape jumătate de oră, galera păstră distanța față de navele urmăritoare. Ajutat de pânze și de vâsle, vasul roman străpungea valurile cu o viteză de aproape șapte noduri. Dar, în cele din urmă, navele mai mici și mai bine echipate ale piraților câștigă din nou teren. Ajunși la limita epuizării, vâslașii de pe galeră avură, în sfârșit, voie să facă mișcări mai lente, ca să-și păstreze energia. Pe măsură ce pământul cenușiu și prăfos se profila în fața lor, aproape chemându-i, pirații îi înconjură și începură atacul.

Cu nava însoțitoare aflată în dreptul pupei galerei, vasul cu vele albastre se deplasă perpendicular și reuși să ajungă în fața navei romane. În timp ce trecea, un grup pestriț de barbari înarmați aflați pe punte îi batjocoreau în gura mare pe romani. Vitellus ignoră strigătele, privind malul din fața lui. Cele trei nave se aflau la câțiva kilometri de țărm, așa că vedea cum forța vântului slăbea ușor în pânzele pătrate. Se temea că era prea puțin și prea târziu pentru vâslașii lui epuizați.

Vitellus cercetă împrejurimile, sperând că putea ancora la țărm ca să-i lase pe legionari să se lupte pe pământ, unde erau cei mai puternici. Însă linia de coastă era un perete înalt și stâncos, care nu părea deloc un refugiu unde să poată acosta.

Înaintând cu viteză câteva sute de metri, prima navă de pirați pivotă brusc. Cu o manevră de expert, vasul se întoarce și viră direct spre galeră. La prima vedere, părea o mișcare sinucigașă. Strategia maritimă romană se bazase multă vreme pe abordaj cu pintenul etravei ca primă tactică de luptă și chiar și cea mai mică bireme era prevăzută cu o provă masivă de bronz. Poate că barbarii aveau mai multă forță decât creier, se gândea Vitellus. Nimic nu i-ar fi

plăcut mai mult decât să izbească și să scufunde prima navă, știind că a doua avea probabil să se retragă.

– Când se întoarce din nou, dacă se întoarce, urmărește-o și străpunge-o cu pintenul cu orice preț, îi spuse el cărmaciului.

Un ofițer inferior era poziționat pe scară și aștepta ordine pentru vâslași. Pe punte, legionarii țineau scuturile într-o mână și sulitele în cealaltă, așteptând prima vărsare de sânge. Liniștea se așternu peste navă în timp ce toți așteptau.

Barbarii îndreptară prova spre galeră până ajunseră la treizeci de metri distanță. Apoi, așa cum prevăzuse Vitellus, adversarul atacă brusc la babord.

– Lovește-o! strigă romanul, iar cărmaciul roti timona până în capăt.

Sub punte, recruții de la tribord vâsliră înapoi preț de câteva bătăi, întorcând galera către dreapta. Apoi, la fel de repede, reîncepură să vâslească normal, alături de cei de la babord, cu toată forța.

Nava-pirat mai mică încercă să se strecoare perpendicular spre galeră, însă vasul roman se întoarce în același timp. Barbarii pierdură avântul când velatura slăbi în timp ce pluteau în zigzag, iar galera fășni în față. Când vântul îi umflă pânzele din nou, nava mai mică se repezi înainte, dar nu îndeajuns de repede. Pintenul de bronz al galerei lovi etrava navei-pirat, spintecând-o până la cadrul pupei. Vasul aproape că se răsturnă din pricina forței impactului, după care reveni în poziție, cu etrava coborâtă mult în apă.

Un chiot se auzi printre legionarii romani, iar Vitellus își îngădui un zâmbet ușurat când victoria trecu brusc de partea lor. Pe urmă însă, se întoarce spre a doua navă și își dădu brusc seama că fuseseră păcăliți.

În timpul atacului, a doua navă se apropiase pe ascuns. Când pintenul galerei lovi ținta, nava cu vele cenușii se

poziționă imediat la travers babord față de galereă. Trosnetul vâslelor rupte umplu aerul în timp ce o avalanșă de săgeți și cărlige aruncate năvăli pe punte. În câteva secunde, cele două nave erau lipite una de alta și un șuvoi de barbari înarmați cu săbii trecu de cealaltă parte.

Abia atinse puntea primul val de atacatori, că fu străpuns de îndată de o barieră de sulițe ascuțite. Aruncătorii romani aveau o precizie letală și o sută de inamici căzură pe loc. Însă invazia de-abia încetini, căci altă sută de barbari îi luă locul. Plautius își ținu oamenii până când hoarda se împrăstie pe punte, apoi se ridică și atacă. Zăngănitul săbiilor răsună peste strigătele de agonie, când se declanșă măcelul. Legionarii romani, mai bine pregătiți și disciplinați, respinseră cu ușurință ofensiva de început. Barbarii erau obișnuiți să atace negustorii slab echipați, nu soldați înarmați cum se cuvine, și șovăiră în fața rezistenței dure. Împingând în spate grupul de abordaj, Plautius își adună oamenii ca să înăsprească atacul și îi conduse el însuși când romanii îi urmăriră pe barbari până pe nava acestora.

Barbarii rupseră repede rândurile, însă se regrupară când își dădură seama că erau cu mult mai numeroși decât legionarii. Atacând în grupuri de câte trei sau patru, ocheau un singur roman și-i ocupau poziția. Plautius pierdu șase oameni înainte de a-și organiza rapid trupele într-un careu de luptă.

Pe puntea pupa a galerei, Vitellus privea cum centurionul roman tăia un om în două cu sabia, trecând ca o coasă printre barbari. Căpitanul întorsese vitejește nava către țarm în timpul luptei, cu vasul următor agățat lateral. Însă nava-pirat coborî ancora de piatră, care ajunsese pe fundul mării și opri brusc ambele ambarcațiuni.

Între timp, nava cu vele albastre se rotise și încerca să intre din nou în luptă. Încetinită din cauza carenei inundate,

se îndrepta stângaci spre tribordul expus al galerei. Pre-luând manevra navei-surori, vasul se strecură bord la bord, iar echipajul aruncă repede ghearele.

– Vâslașii la arme! Toată lumea pe punte! strigă Vitellus.

Sub punte, vâslașii extenuați se însuflețiră la auzul strigătului. Pregătiți în primul rând ca soldați, vâslașii și toți marinarii de la bord trebuiau să-și apere nava. Arcelian intră în rând cu frații săi care înghițeau câte o gură de apă rece dintr-un vas de lut, apoi se grăbi să urce pe punte cu sabia în mână.

– Stai ascuns! îi spuse el lui *celeusta*, care împărțise armele și acum își ocupase locul la capătul rândului.

– Prefer să-l privesc în ochi pe barbar când îl omor, răspunse toboșarul cu zâmbetu-i caracteristic.

Vâslașii se avântară în luptă tocmai la timp, când al doilea val de pirăți începea să ia cu asalt balustrada de la tribord. Echipajul galerei îi înfruntă pe atacatori într-un haos de carne și oțel.

Când Arcelian urcă pe puntea principală, rămase uluit la vederea carnajului. Peste tot erau împrăștiate cadavre și membre ciopârțite, în mijlocul băltoacelor mari de sânge. Neîncercat în luptă, încremeni preț de-o clipă, până când un ofițer trecu în fugă pe lângă el și-i strigă:

– Taie funiile ghearelor!

Văzând o frânghie întinsă prinsă de prova galerei, făcu un salt și o tăie cu sabia. Privi cum funia retezată se retrase ca un bici către nava cu vele albastre, a cărei punte se afla la câțiva metri sub puntea lor. Apoi se uită de la balustrada galerei și observă alte șase frânghii prinse de nava-pirat.

– Tăiați frânghiile! strigă el. Împingeți-i pe barbari deoparte!

Nimeni nu auzi ce spunea, iar el își dădu seama că aproape fiecare membru al echipajului se lupta pe viață și

pe moarte cu barbarii. Doar la cârma galerei observă cu bucurie cum *celeusta* tăia o frânghie cu o toporișcă micuță. Însă nu mai aveau timp. De pe nava-pirat care se scufunda încet, făceau toate eforturile să abordeze, înțelegând că vasul lor nu mai avea să plutească multă vreme.

Arcelian păși peste un membru al echipajului care trăgea să moară, ca să ajungă la următoarea gheară, și ridică iute sabia. Înainte ca tăișul să coboare, auzi un șuierat prin aer, apoi vârful ascuțit al unei săgeți se înfipse în punte la doi centimetri de piciorul lui. Ignorându-l, trecu frânghia prin tăișul sabiei, apoi se piti după balustradă când altă săgeată îi zbură pe deasupra capului. Uitându-se peste margine, își văzu adversarul, un arcaș cilician urcat în vârful catargului navei-pirat. Arcașul își întorsese deja privirea de la vâslaș și țintea acum spre pupa navei. Arcelian îl urmări îngrozit, văzând că acesta țintea spre *celeusta*, care era pe cale să taie a treia frânghie.

– *Celeusta!* strigă vâslașul.

Avertismentul veni prea târziu. O săgeată străpunse pieptul omulețului, înfigându-se până la capăt. Toboșarul icni și căzu în genunchi, în timp ce un fir de sânge îi înroșea pieptul. Cu un ultim gest de devotament, acesta lovi frânghia cu toporișca, apoi se prăbuși și-și dădu duhul.

Nava barbarilor începu să se scufunde, stârnind un ultim val de pirați spre galeră. Doar două gheare mai țineau cele două nave legate, un lucru care le scăpase tuturor, mai puțin arcașului. Cocoțat încă pe catarg, ochi și trase spre Arcelian, trimițând o săgeată pe deasupra capului acestuia.

Arcelian văzu că ultimele frânghii se aflau între nave, deși ambarcațiunile se atingeau la pupa și lupta se ducea în spate. Vâslașul se lăsă în patru labe și se furișă pe sub balustradă până la prima frânghie. Un barbar muribund zăcea în apropiere, cu mijlocul transformat într-o masă crestată

de carne. Vâslașul puternic se apropie și ridică sprinten pe umăr corpul celuilalt, apoi se întoarse și păși spre frânghie. Se auzi imediat un pocnet și săgeata se înfipse în spatele barbarului. Cu mâna liberă, Arcelian mână sabia și tăie funia tocmai când a doua săgeată străpunse scutul lui uman. Vâslașul se prăbuși pe punte, rostogolind la pământ barbarul mort de-acum, și își trase sufletul.

Approape epuizat din pricina efortului, Arcelian văzu ultima frânghie, a cărei gheară se înfipse într-un capăt de vergă la trei metri deasupra capului său. Aruncând o privire pe deasupra balustradei, îl văzu pe arcașul inamic, care își abandonase, în sfârșit, poziția de pe catarg și cobora acum pe punte. Profitând de ocazie, Arcelian sări și alergă pe puntea galerei, cățărându-se pe balustradă, acolo unde frânghia pornea în jos. Regăsindu-și echilibrul, dădu să lovească, dar inerția i-o luă înainte.

Forța celor două nave, imprimată aceleiași funii, era prea mare, iar gheara de fier se desprinse de vârful catargului. Tensiunea din frânghie smulse gheara cu viteza unui proiectil, răsucind-o într-o curbură joasă spre apă. Cârligele ascuțite trecură șuierând pe lângă Arcelian, lăsându-l să scape ca prin minune de un sfârșit însângerat. Însă funia i se încolăci în jurul coapsei și-l trase de pe balustradă, aruncându-l în apă chiar în fața provei navei-pirat.

Neputând să înoate, Arcelian se zbătea nebunește și încerca să-și țină capul deasupra apei. Dând din mâini și din picioare, simți ceva dur în apă și se prinse cu amândouă mâinile. Obiectul plutitor, o bucată din balustrada de lemn a navei-pirat, desprinsă în timpul coliziunii anterioare, era suficient de mare ca să-l țină la suprafață. Nava-pirat cu vele albastre se contură deodată deasupra lui și Arcelian încercă disperat să se ferească din calea ei. Astfel, fu împins și mai departe de galeră de un curent prea puternic ca să i